

Καθώς στεκόταν μπρος στην τάξη της την Ε' δημοτικού, την πρώτη ημέρα του σχολείου η κυρία Τζοβάννα είπε στα παιδιά ένα ψέμα.

Όπως οι περισσότερες δασκάλες, κοίταξε τους μαθητές της και είπε ότι τους αγαπούσε όλους το ίδιο.

Αλλά αυτό ήταν αδύνατον, διότι εκεί στην μπροστινή σειρά, βυθισμένο στο κάθισμά του ήταν ένα μικρό αγόρι, ο Μάνος Μανούσας.

Η κυρία Τζοβάννα είχε παρακολουθήσει τον Μάνο την προηγούμενη χρονιά και είχε προσέξει ότι ο Μάνος δεν έπαιζε καλά με τα άλλα παιδιά.

Τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα. Πάντα φαινόταν ότι χρειαζόταν μπάνιο. Και ο Μάνος μπορούσε να είναι πολύ δυσάρεστος.

Στο σχολείο που δούλευε η κυρία Τζοβάννα έπρεπε να επιθεωρήσει του κάθε μαθητού το ιστορικό.

Άφησε του Μάνου το ιστορικό να το διαβάσει τελευταίο. Όταν όμως διάβασε το ιστορικό που έγραφαν οι προηγούμενες δασκάλες έμεινε έκπληκτη!

Η δασκάλα της Α' δημοτικού έγραφε: «Ο Μάνος είναι ένα φωτεινό παιδί με έτοιμο πάντα το χαμόγελο. Κάνει τις εργασίες του σωστά και προσεγμένα, και έχει καλούς τρόπους. είναι χαρά να τον έχουμε κοντά μας».

Η δασκάλα της Β' δημοτικού έγραφε: «Ο Μάνος είναι άριστος μαθητής. Αγαπητός από τους συμμαθητές του, αλλά φαίνεται προβληματισμένος εξ αιτίας της μητέρας του που έχει μια ανίατη ασθένεια, η ζωή στο σπίτι θα είναι δύσκολη».

Η δασκάλα της Γ' δημοτικού έγραφε: «Ο θάνατος της μητέρας του ήταν πολύ σκληρός και οδυνηρός για αυτόν.

Προσπαθεί να κάνει καλά τις εργασίες του, αλλά ο πατέρας του δε δείχνει πολύ ενδιαφέρον.

Η ζωή του σπιτιού σύντομα θα τον επηρεάσει εάν δε παρθούν ορισμένα μέτρα». Η δασκάλα της Δ' δημοτικού έγραφε: «Ο Μάνος έχει αποσυρθεί και δεν δείχνει ενδιαφέρον για το σχολείο. Δεν έχει πολλούς φίλους και πολλές φορές κοιμάται στην τάξη».

Διαβάζοντας όλα αυτά η κυρία Τζοβάννα κατάλαβε το πρόβλημα και ντράπηκε πολύ για τον εαυτό της.

Αισθάνθηκε ακόμη χειρότερα, όταν οι μαθητές της της έφεραν χριστουγεννιάτικα

δώρα. Όλα ήταν διπλωμένα σε πολύχρωμα χαρτιά με ωραίους φιόγκους, εκτός από του Μάνου.

Το δώρο του ήταν άγαρμπα διπλωμένο σε μια καφετιά χοντρή σακούλα του μανάβη. Η κυρία Τζοβάννα δυσκολεύτηκε να το ανοίξει εν μέσω των άλλων δώρων. Μερικά παιδιά άρχισαν να γελάνε όταν έβγαλε από τη σακούλα ένα βραχιόλι που λείπανε μερικές από τις ψεύτικες αδαμάντινες χάντρες και ένα μπουκάλι ένα τέταρτο γεμάτο άρωμα.

Αλλά έπνιξε τα γέλια των μαθητών καθώς είπε θαυμαστικά πόσο όμορφο ήταν το βραχιόλι φορώντας το στο χέρι της και βάζοντας μερικές σταγόνες στον καρπό του χεριού της.

Ο Μάνος έμεινε λίγο παραπάνω στο σχολείο στο σχόλασμα για να πει «κυρία Τζοβάννα σήμερα μυρίζατε όπως ακριβώς μύριζε η μαμά μου». Όταν έφυγαν τα παιδιά έκλαιγε για περίπου μισή ώρα. Από εκείνη την ημέρα η κυρία σταμάτησε να διδάσκει ανάγνωση, γραφή και αριθμητική.

Έδειχνε ιδιαίτερη προσοχή στο Μάνο. Καθώς δούλευε μαζί του το μυαλό του ζωντάνευε. Όσο πιο πολύ τον ενθάρρυνε τόσο πιο γρήγορα ανταποκρινόταν.

Έως το τέλος του χρόνου ο Μάνος είχε γίνει ένα από τα πιο έξυπνα παιδιά της τάξης του, και παρόλο το ψέμα ότι θα αγαπούσε όλα τα παιδιά το ίδιο η κυρία Τζοβάννα ευνοούσε τον Μάνο ιδιαίτερα.

Μετά από ένα χρόνο βρήκε ένα σημείωμα κάτω από την πόρτα της. Ήταν από τον Μάνο. Της έλεγε ότι ακόμη ήταν η καλύτερη δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του.

Πέρασαν έξι χρόνια πριν πάρει άλλο σημείωμα από τον Μάνο.

Της έγραφε ότι τελείωσε το Λύκειο και ήταν τρίτος στην τάξη του, και ότι ακόμη ήταν η καλύτερη δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του.

Μετά τέσσερα χρόνια πήρε άλλο ένα σημείωμα που της έλεγε ότι παρόλο που τα πράγματα ήταν αρκετά δύσκολα κατάφερε να επιμείνει και να συνεχίσει τις σπουδές του, και ότι σύντομα θα αποφοιτούσε από το πανεπιστήμιο με τις μεγαλύτερες διακρίσεις.

Την διαβεβαίωνε ότι αυτή ήταν η πιο αγαπητή δασκάλα που είχε σε όλη του την ζωή.

Πέρασαν ακόμη τέσσερα χρόνια και έφτασε ακόμα άλλο ένα γράμμα. Αυτή τη φορά εξηγούσε ότι αφού πήρε το δίπλωμά του αποφάσισε να προχωρήσει πιο πολύ και να κάνει διδακτορικό.

Στο γράμμα εξηγούσε ότι αυτή παρέμεινε η πιο καλή και αγαπητή δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του.

Μα τώρα το όνομά του ήταν πιο μακρύ Dr. Εμμανουήλ Σ. Μανούσος.

Η ιστορία δεν τελείωνε εκεί. Υπήρξε ακόμη ένα γράμμα εκείνη την άνοιξη. Ο Μάνος της ανακοίνωνε ότι είχε γνωρίσει μια υπέροχη κοπέλα την οποία θα παντρευόταν.

Της εξηγούσε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει πριν μερικά χρόνια και αναρωτιόταν αν θα συμφωνούσε να παραβρεθεί στο γάμο και να καθόταν στη θέση της μητέρας του γαμπρού. Βεβαίως η κυρία Τζοβάννα δέχτηκε. Στο γάμο φορούσε εκείνο το βραχιόλι που της είχε δωρίσει κάποια Χριστούγεννα -χρόνια πίσω. Ναι, εκείνο το βραχιόλι που έλειπαν οι αδαμάντινες πέτρες.

Και βεβαιώθηκε ότι φορούσε το ίδιο άρωμα που θυμόταν ότι φορούσε η μητέρα του Μάνου στα τελευταία τους Χριστούγεννα μαζί.

Όταν συναντήθηκαν αγκαλιάστηκαν με στοργή.

Ο κ. Μανούσος ψιθύρισε στο αυτί της κυρίας Τζοβάννας «Σας ευχαριστώ κυρία Τζοβάννα που πιστεύατε σε μένα. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που με κάνατε να νιώθω σπουδαίος και μου δείξατε πως εγώ μπορούσα να διαφέρω». Η κυρία Τζοβάννα με δάκρυα στα μάτια ψιθύρισε:

«Μάνο μου λάθος κατάλαβες. Εσύ ήσουν που δίδαξες σε εμένα πώς να διαφέρω. Δεν ήξερα πώς να διδάσκω μέχρι που σε γνώρισα».

Πηγές: evi-evis.blogspot.gr - llazaros.blogspot.gr